

Princip for Formue- og Lejlighedsafgiften, som jo er den samlede Ansættelse af vedkommende Person's hele økonomiske Stilling. Det vil jeg naturligvis indrømme er en principiel Vanskelighed. Jeg har ikke set det i saa høj Grad, som efter at den ærede Indenrigsminister havde haft Ordet i Gaar. Men det staar dog ikke klart for mig, om ikke denne Vanskelighed er af rent teoretisk Art, om ikke Forholdene i de allerfleste Tilfælde ere saa overfælelige, klare og usammenfattede, at der ingen reel Vanskelighed træder i Vejen for at komme til det rigtige Resultat. Saa vilde det dog være doktrinært at holde sig til den rent teoretiske Vanskelighed og for de rene Undtagelser's Skyld fastslaa noget, som vil fremkalde stor og almindelig Skuffelse overalt, hvor man har ventet sig noget af denne Lov, idet man da i et meget væsentligt Punkt bevarer de gamle, uretfærdige Forhold. Jeg er dog desværre tilbøjelig til at tro, at man ikke uden at forandre hele Skattegrundlaget kan komme til at lade Næringskommunen saa Beskatningsret, men skulde det altsaa vise sig, at den ærede Minister har Ret paa dette Punkt, saa mener jeg dog, at der ikke var det mindste i Vejen for, at den Procent, der i Forslaget er bestemt til mindst 2, forhøjes til 4, og at den Bestemmelse forandres, som gaar ud paa, at Opholdskommunen i alt Fald skal beholde Halvdelen. Det ærede 1ste Medlem for 6te Kred's (Koch) bemærkede, at Trejedelen maatte kunne være passende, og i Gaar blev en Fjerdepart nævnt. Det sidste vilde jeg for mit Vedkommende slutte mig til, saaledes at Fjerdeparten blev Minimum. Jeg tror, at det, Sagen set i Almindelighed, i alt Fald for Landkommunernes Vedkommende, kan betragtes som fuldstændig tilstrækkelig. Det forholder sig nemlig ikke, som den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at Opholdskommunerne have store Byrder af de Vedkommende. Det have de netop slet ikke af den Slags Folk, som der her er Tale om. De have for det første ingen Byrder med Hensyn til Fattigvæsenet, og de have heller ingen Byrder med Hensyn til Skolevæsenet. Det er i det hele taget Folk, som man gerne vil have, fordi de bringe Indtægt til Kommunen paa forskellig Vis, medens man har grumme lidt Byrde af dem. Jeg mener derfor, at naar der er sikret Opholdskommunen en Fjerdedel, er der slet den fuld Ret i Almindelighed set. Der kan selvfølgelig være Undtagelser, men for disse Undtagelser kan man ikke lovgive. — Jeg ser jo godt, at der desværre er den Vanskelighed ved §. 20, at der er Tilfælde, hvor man ikke kan gaa

højere end til 2 Procent, uden at komme ind paa betænkelige Veje. Det gælder f. Eks. om en Landejendomsbesidder, der bor paa sin Gaard i en Kommune, og har Gaard i en anden eller maatte i mange andre Kommuner. Her tror jeg ikke, at det gaar an at sætte mere end 2 Procent. Man maa nemlig her for det første huske paa, at det mange Tilfælde er meget vanskeligt at bedømme Indtægten af et Jordbrug, meget vanskeligere end at se efter i en Status for en Handels- eller Industri-Forretning, hvor meget der er bragt ud deraf i det foregaaende Aar; der er større Spillerum for Vilkaarlighed for Landejendommens Vedkommende. Det er desuden klart, at Opholdskommunens Fristelse til at tage Regres hos Skatteyderen for det, som den skal af med til andre Kommuner, er saa meget større, jo mere Spillerum der er for Vilkaarlighed, og jo mere det Beløb, som det drejer sig om, er et for den vedkommende Kommune forholdsvis stort Beløb, hvad der næsten altid er Tilfældet med en Godsejers Bidrag til Kommunen. Man maa dernæst huske paa, at det her ikke forholder sig som med Folk, der holde Landsted eller bo til Veje uden for Næringskommunen; thi, naar det bliver disse for galt, kunne de flytte derfra uden synderligt Tab. Men om en Landejendomsbesidder, der har fast, bestemt Bopæl i Kommunen, kan Opholdskommunen med Rette antage, at han ikke flytter, hvis han paa nogen Maade kan være i Fred for en ublu Beskatning. Dertil kommer det, at en Landejendomsbesidder i Forvejen giver Næringskommunen et meget stort Bidrag gennem Hartkornet, hvad Fabrikanten og Handelsmænd ikke gøre. Det hele tilsammen taget, gør, at der paa dette Omraade ikke godt kan være Tale om at gaa højere end til 2 pCt. Men er det ogsaa nødvendigt at saa alle disse forskellige Forretninger ind under den samme Procent? Kan man ikke dele dem i alt Fald i to Klasser, mellem hvilke man skal sætte Skellet, jeg vil ikke sige saa meget, efter hvilke Udgifter Kommunerne have af de vedkommende, hvad der vil have visse Vanskeligheder, men efter det ganske simple, Konkurrencen. Det er nemlig det svageste Punkt, det uretfærdigste i den nuværende Ordning, at den ikke tager noget Hensyn til Konkurrencen. Jeg mener altsaa, at man skal sætte Grænsen saaledes, at de Virksomheder, der ere egentlige Konkurrencevirksomheder, skulle af med 4 pCt., i alt Fald i det mindste med 3 pCt., medens de andre, der ikke ere Konkurrencevirksomheder, slippe med 2 pCt. Det gælder særlig Landejendommene; thi det er saa langt fra,